# En tro som värmer

Predikan av pastor Eric Sjödin

**“Ty mitt hus skall kallas ett bönens hus för alla folk.”**
**(Jesaja 56:7)**

## Inledning

Herren ger oss sitt Ord för att visa oss vägen genom livet. Men precis som solen behöver ge oss både ljus och värme, behöver vår tro både sanning och kärlek för att kunna växa.

Vi människor är inte skapade för att gå genom livet helt ensamma. Vi behöver varandra. Vi behöver någon att dela både glädje och sorg med, någon att prata med, någon som lyssnar och någon som kan stärka oss när livet känns svårt.

Detta gäller vår tro också. Det händer något när vi möts, när vi delar våra tankar och när vi får känna att vi hör ihop.

Dagens predikan kommer att handla om just det, om gemenskapen, varför vi behöver varandra och om allt det goda som händer när människor är tillsammans.

## Läsningar

**Från den Heliga Skrift**

**Jesaja 56:6–8:**

De främlingar som har slutit sig till HERREN och som vill tjäna honom och älska HERRENS namn, ja, som vill vara hans tjänare, alla som tar vara på sabbaten så att de inte ohelgar den, och som håller fast vid mitt förbund, dem skall jag föra till mitt heliga berg.

Jag skall ge dem glädje i mitt bönehus. Deras brännoffer och slaktoffer skall bli godtagna på mitt altare. Ty mitt hus skall kallas ett bönens hus för alla folk.

Så säger Herren HERREN, han som samlar de fördrivna av Israel: Ännu fler skall jag samla till honom, till hans församling.

Översättning: Svenska Folkbibeln 1998

**Från den Himmelska läran**

**Arcana Coelestia # 4468:**

Det finns två ting som förenar kyrkans medlemmar med varandra, livet och läran.

När livet förenar dem skiljer inte läran dem åt. Men om det enbart är läran som förenar dem skiljer de sig från varandra och bildar lika många kyrkor som det finns olika läror, trots att läran finns till för livets skull och att livet följer läran.

Att de skiljer sig från varandra när det enbart är läran som förenar dem framgår av att den som följer en viss lära fördömer den som följer en annan. Men läran skiljer inte människor åt när det är livet som förenar dem.

## Predikan

### En tro som värmer

Vad kan kyrkan ge oss som vi inte kan få genom en skärm?

Tänk er att vi skulle göra en förändring här i kyrkan. Vi skulle fortsätta fira gudstjänst som vanligt. Vi skulle sjunga våra psalmer, läsa Herrens ord, lyssna till predikan och be tillsammans. Men vi skulle ta bort kyrkofikat.

När gudstjänsten var slut skulle vi helt enkelt resa oss, ta på oss ytterkläderna, säga ett snabbt hej då och gå hem. Inga samtal över kaffekoppen. Inga frågor om hur veckan har varit. Inga skratt, inga möten. Hur skulle det kännas?

Jag tror att många av oss skulle uppleva att någonting viktigt saknades.

Gudstjänsten skulle fortfarande vara betydelsefull, Herrens ord skulle fortfarande vara lika sant, men kanske skulle kyrkan kännas lite kallare.

Och tänk om vi tog det ett steg längre. Tänk om vi slutade samlas till gudstjänst helt och hållet. Vi skulle fortfarande kunna lyssna till predikningar, läsa Ordet och be. Men vi skulle göra allting hemifrån, framför en skärm, online.

Vi skulle fortfarande kunna ta del av Herrens lära. Men hur skulle det kännas att aldrig få dela sin tro med någon annan? Att aldrig få möta en annan människas blick under en psalm, aldrig få be tillsammans i samma rum?

Visst kan en gudstjänst på nätet vara en fantastisk möjlighet för den som inte kan komma till kyrkan. Men någonting extra händer när vi faktiskt möts.

För kyrkan är inte bara en plats där vi får höra sanningen. Kyrkan är också en plats där vi får uppleva kärleken och vi behöver båda.

### Ljuset och värmen

I den Himmelska Läran, Arcana Coelestia 7084, beskrivs förhållandet mellan tro och kärlek. Där jämförs tron utan kärlek med ljuset under vintern och tron tillsammans med kärleken med ljuset under våren.

Tänk på skillnaden.

En klar vinterdag kan solen lysa starkt. Himlen kan vara alldeles blå och landskapet vackert. Vi ser allting tydligt. Men trots allt ljus är det kallt. Marken är frusen, träden står kala och nästan ingenting växer.

Sedan kommer våren. Solen lyser fortfarande, men nu kommer också värmen. Marken börjar tina, knopparna slår ut och livet återvänder. Det är samma ljus. Men värmen förändrar allting.

Så är det också med vår tro.

Sanningen är ljuset. Den hjälper oss att förstå vem Herren är, vad som är gott och hur vi ska leva. Utan sanningen riskerar vi att gå vilse. Men kärleken är värmen och utan kärleken kan till och med den sannaste läran bli väldigt kall.

Vi skulle kunna hela Ordet och den Himmelska Läran utantill. Men om vi inte möter varandra med kärlek, vad har då all denna kunskap åstadkommit? Vad hjälper det att vi kan förklara vad människokärlek är, om vi inte visar den mot människan bredvid oss?

Läran är oerhört viktig. Men läran finns för livets skull. Sanningen ska inte bara förstås. Den ska levas.

**Vi är skapade för varandra**

Redan i Ordets andra kapitel säger Herren:

"Det är inte bra för mannen att vara ensam." (1 Mosebok 2:18)

Redan i skapelseberättelsen får vi veta att människan inte är skapad för ensamhet. Vi är skapade för gemenskap.

I Sanna kristna religionen 406 står det att människan inte föds för sin egen skull, utan för andras skull. Vi ska inte leva enbart för oss själva, utan också för våra medmänniskor. Annars skulle inget samhälle kunna hålla samman. Det gäller våra familjer, våra vänskaper, kyrkan och hela samhället.

Jag tänker på ett exempel från Försvarsmakten. När soldater utbildas för att klara svår kyla handlar överlevnad inte bara om den egna utrustningen. I vissa situationer kan man behöva dela sovsäck eller sovutrymme för att hjälpa varandra att hålla värmen.

Principen är enkel.

En människa ensam i kylan förlorar värme. Men när människor kommer nära varandra kan kroppsvärmen delas. Den värme som den ena har hjälper den andra. Det är en väldigt bra bild av den kristna gemenskapen.

Vi kan alla hamna i perioder när vår tro känns kall. När bönen känns svår, när vi tvivlar eller när Herren känns långt borta.

Då behöver vi ibland låna lite värme från varandra. Vi behöver någon som tror när vi själva tvivlar. Någon som ber med oss när vi inte hittar orden. Någon som påminner oss om Herrens kärlek när vi själva har svårt att känna den.

Naturligtvis kan vi läsa Herrens ord på egen hand. Vi kan be ensamma, studera läran och vandra långt på vår andliga väg utan någon annan människa. Men det kan bli en väldigt kall vandring. Och när vi är ensamma med våra tvivel finns risken att tron försvagas.

Därför behöver vi varandra.

**När vi delar tron händer någonting**

Vi brukar säga att delad glädje är dubbel glädje. Samma sak gäller tron.

När vi delar en andlig insikt med någon annan händer någonting. När någon berättar vad ett bibelord har betytt i deras liv kan vi upptäcka en betydelse som vi själva aldrig hade insett.

När vi berättar om våra svårigheter upptäcker vi kanske att vi inte är ensamma. Andra har brottats med samma frågor och ändå fortsatt söka Herren.

Ibland kan ett enkelt samtal vid kyrkofikat betyda mer än vi anar.

Vi lever dessutom i ett samhälle där det andliga samtalet inte alltid har någon självklar plats. På arbetsplatsen kan vi prata om vädret, semestern eller om politik. Men hur ofta har vi andliga samtal? Hur ofta pratar vi om evigt liv eller vad det innebär att leva efter Herrens vilja?

I ett alltmer sekulariserat samhälle kan sådana samtal kännas nästan omöjliga. Därför är församlingen så viktig. Här ska vi kunna prata om det som kanske är allra viktigast i våra liv. Här ska vi kunna ställa frågor, uttrycka tvivel och dela vår glädje över tron, tillsammans.

Herren säger i Matteusevangeliet:

"Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem." (Matteus 18:20)

Det är ett fantastiskt löfte. Herren är naturligtvis med oss också när vi är ensamma. Men det finns någonting särskilt i att samlas i Hans namn.

När vi möts i tro och kärlek blir gemenskapen en plats där Herren själv är närvarande.

**Ett bönehus för alla folk**

I dagens läsning från Jesaja talar Herren om främlingarna som har slutit sig till honom. Han lovar att föra dem till sitt heliga berg och ge dem glädje i sitt bönehus. Och sedan säger Han:

"Ty mitt hus skall kallas ett bönens hus för alla folk." (Jesaja 56:7)

Det är en viktig påminnelse. Herrens hus är inte bara till för dem som redan hör hemma där. Inte bara för dem som känner varandra, kan traditionerna eller vet hur allting fungerar.

Det är ett hus för alla folk. Herren fortsätter:

"Ännu fler skall jag samla till honom, till hans församling." (Jesaja 56:8)

Herren vill samla fler. Det betyder att en kyrkas uppgift inte bara är att bevara den gemenskap som redan finns. Den ska också öppna gemenskapen för andra. Vi har alla varit främlingar någon gång. Kanske i en ny skola, på en ny arbetsplats eller i ett sammanhang där alla andra känner varandra.

Vi vet hur mycket det kan betyda när någon kommer fram, ler och säger:

"Vad roligt att du är här."

I Andra Mosebok säger Herren:

"En främling skall du inte förtrycka. Ni vet själva hur främlingen känner det, eftersom ni har varit främlingar i Egyptens land." (2 Mosebok 23:9)

Vi ska alltså komma ihåg hur det känns att stå utanför och vi ska göra vad vi kan för att andra ska få komma in.

Det behöver inte handla om stora insatser. Ibland räcker det att säga hej, bjuda in någon i samtalet eller lära sig ett nytt namn. Men det kan förändra väldigt mycket för den som kommer. Gemenskap är ibland lika viktigt som att ha rätt.

I Arcana Coelestia 4468 står det något mycket tänkvärt. Där står det att det finns två saker som förenar kyrkans medlemmar: livet och läran.

När livet förenar människorna skiljer läran dem inte åt.

Men när det är enbart läran håller dem samman finns risken att de delar upp sig i olika grupper utifrån sina åsikter. Det är en viktig varning.

Vi människor tycker om att ha rätt och ibland kan vi bli så upptagna av att försvara vår förståelse av sanningen att vi glömmer människan framför oss.

Men Herren påminner oss om att en människa som lever ett gott liv inte fördömer någon annan bara för att den personen tänker annorlunda.

Det betyder inte att sanningen är oviktig. Tvärtom. Men sanningen är till för att leda oss till ett gott liv. Den är inte till för att vi splittras bli varandras fiender.

Den Himmelska Läran skriver också att religionens två grundläggande delar är att tro på Gud och att avstå från det onda därför att det är emot mot Gud. (Gudomliga Försynen 326)

Tro och liv hör ihop. Vi får därför aldrig ställa kärleken mot sanningen, som om vi måste välja mellan dem.

En kyrka med mycket lära men utan kärlek blir kall. Men en kyrka med mycket värme och utan förankring i Herrens sanning riskerar att förlora sin riktning.

Vi behöver både ljuset och värmen. Herren måste alltid vara centrum. Det är runt Hans ord vi samlas, Hans kärlek vi vill förmedla och Hans vishet vi vill följa.

Och just därför måste en mänsklig gemenskap präglas av medmänsklighet för att den sanna läran leder oss till kärleken.

**Himlen växer när fler kommer**

I Yttersta domen 12 och Himlen och helvete 71 står det hur himlen blir alltmer fullkomlig när fler människor kommer dit. Det är kanske inte så vi brukar tänka.

Vi människor kan föreställa oss att en gemenskap blir svårare när den växer. Att det blir svårare att hålla samman. Men den Himmelska Läran beskriver himlen på motsatt sätt.

Varje ny ängel bidrar med någonting som tidigare saknades. Varje människa har sin särskilda plats och gåva. Och när fler förenas i kärleken till Herren och till varandra blir hela gemenskapen mer fullkomlig.

Det beskrivs till och med att änglarna längtar efter att nya änglar ska komma till himlen.

Vilken underbar bild som vi kan inspireras av!

Att varje ny människa som kommer inte bara är någon som ska passa in, utan någon som faktiskt kan berika hela vår gemenskap. Någon som har erfarenheter vi saknar, frågor vi inte har ställt och gåvor som vi ännu inte känner till.

Då blir ett välkomnande inte bara en vänlig gest. Det blir en del av vår andliga utveckling. Vi blir rikare när fler får vara med.

**Låt värmen sprida sig**

Så låt oss återvända till bilden av vinter och vår. Vi behöver ljuset. Utan Herrens sanning vet vi inte vart vi ska gå. Men vi behöver också värmen. Utan kärleken blir vägen kall och livet får svårt att blomstra. Och värme har en fantastisk egenskap.

Den sprider sig.

Ett varmt välkomnande kan leda till en ny vänskap. En vänskap kan stärka en människas tro. En stärkt tro kan ge kraft att visa kärlek mot någon annan. På så sätt kan en liten handling få följder långt bortom det vi själva ser.

Kanske är det just detta som är en av kyrkans viktigaste uppgifter: att vara en plats där Herrens ljus och Herrens värme får mötas. Där vi inte bara lär oss vad kärlek är, utan också får uppleva den.

Där vi inte bara talar om himlen, utan redan här på jorden får en försmak av den himmelska gemenskapen. Där vi tar emot främlingen, delar varandras glädje, bär varandras svårigheter och hjälper varandra att hålla tron levande. Det är därför att komma till kyrkan då och då ger så mycket!

Låt oss därför fortsätta vara världens bästa församling som håller fast vid Herrens sanning och som aldrig glömmer Hans kärlek. En församling med både ljus och värme och en fantastisk kyrkofika!

För när ljuset och värmen förenas, då kan tron växa. Då kan gemenskapen blomstra och då kan vi tillsammans bli det som Herren genom Jesaja kallar sitt hus:

”Ett bönens hus för alla folk.” (Jesaja 56:7)

Amen!